

[Hagen Hagensen.]

under finanslovforslagets behandling og til, hvad vor gruppes politiske ordfører og formand nu vil give til kende.

Poul Schlüter (KF):

I november fremsatte regeringen sit finanslovforslag her i tinget. Dengang indeholdt det udgifter i størrelsen ca. 77 mia kr. Så har vi nu nogle måneder haft de velkendte sparedrøftelser mellem et antal partier, og hvad slutter så det hele med? Det slutter med, at det finanslovforslag, som skal under afstemning i eftermiddag, er vokset i udgifter til i alt 79 mia kr. Derved står tinget over for vedtagelsen af en finanslov med et så højt udgiftsniveau, at finansloven i sig selv vil bidrage til at ødelægge den danske samfundsøkonomi.

Afstanden mellem socialdemokratiet og det konservative folkeparti i synet på statens udgifter har aldrig været større end nu. Når jeg gør billedet op efter afstemningerne om ændringsforslagene forleden, når jeg til det resultat, at det konservative folkeparti i forhold til regeringen ønsker budgetnedskæringer på i alt godt 7 mia kr. Det er så stort et tal, at når vi ikke her kan få vor vilje, så ønsker vi heller ikke at tage et medansvar for den samlede udgiftspolitik, socialdemokratiet kører og åbenbart fortsat vil køre.

Men også resten af den økonomiske politik, regeringen har tilrettelagt, bygger på den kurs, at problemerne bare skal skydes væk og alt skal leve på kredit. Princippet er ligesom „Efter os syndfloden“. Den kommer såmænd nok endda inden, for dette kan ikke fortsætte. Jeg tror ikke, der er mange uden for denne sal, som vil mene i dag, at regeringens politik er egnet til at løse landets problemer. Der er en lang række ubehagelige kendsgerninger, som viser, at Danmarks økonomi nu stiller sig væsentlig dårligere end i september. Må jeg nævne nogle få af de vigtigste træk.

For det første udviklingen i betalingsbalancens løbende poster. Blot fra november til februar — altså kun på 4 måneder — et underskud i størrelsen 3,7 mia kr. Det kan ikke fortsætte. Regeringen skønner, at for hele året bliver det 7 mia kr., men holder det mon? Det plejer det jo aldrig. Det plejer at blive større end antaget. Det er en uan-

svarlig politik. Vi kan ikke fortsætte gæld-sætningen.

Hvis vi tager obligationsmarkedet, oplevede vi, at medens Nationalbanken i januar i fjor kun måtte købe 2 pct. af nettotilgangen, har Nationalbanken i januar-februar i år måttet købe 137 pct. af nettotilgangen i obligationer. Den har altså ikke blot måttet købe alle de nye, men også en del af de gamle obligationer, som bragtes til salg. Markedet er brudt sammen. Over for den store obligationsudstedelse har vi ikke en tilsvarende lyst til at investere i obligationer, og nu kommer så de mange statsobligationer. Statskassen har tilrettelagt en voldsom pengeudpumpning, og så skal der sælges for 19 mia kr. statsobligationer, det er det, finansministeren kalder en bogholderitekisk manøvre. Sådant vil det ikke blive opfattet af befolkningen. Når hurtigt rente- og afdragsforpligtelsen melder sig i milliardstørrelsen, bliver det en forøgelse af det nuværende skattetryk. Hvordan skal det så gå?

Eller prisudviklingen. Vi oplevede i februar prisstigninger, som må forurolige os, 0,9 pct. op på en enkelt måned. Der var måske ekstraordinære ting i det, men alligevel, alt peger på, at det bliver svært at fastholde den prisstabilitet, som ellers prægede en del af året 1975.

Og så renteforhøjelsen. Hvad sagde man i september? At målet skulle være, at renten kunne bringes til fald for at lette erhvervslevets konkurrenceevne. Hvad oplever vi? En rentestigning. Og hvad betyder det? Det betyder naturligvis en vanskeliggørelse for at nå frem til større produktion og højere beskæftigelse. Alle erhverv vander sig under den høje danske indenlandske rentefod, som er en belastning, når vi skal sælge vore varer, fordi vore konkurrenter har lavere rente at arbejde med.

Og så til sidst kommer den foruroligende meddelelse om, at vist prøver man at holde fast i løftet om skattelettelsen til 1. januar 1977, men, siger finansministeren, så må vi nok gennemføre nogle budgetforbedringer. Det er jo et elegant og fornemt udtryk. På godt dansk plejer det at betyde, at der skal højere afgifter eller højere takster til eller måske gennemføres nogle fradragsfjernelser. Det er vel det, der ligger i ordet budgetforbedringer. Derfor håber jeg, at regeringen i dag vil tage bladet fra munden og helt